

Eszméletlen (jó) történetek

Kicsi koromban sokat estem – ebben még semmi különös nincs – és elég gyakran elájultam. Az esésekhez zsenge koromban Laci is hozzájárult egy-egy jól irányzott lökéssel, mindaddig, míg utol nem értem fizikai adottságokban. Tény az is, vér ritkán folyt, de a fejem gyakran bánta. Az ájulások azonban aggasztóak voltak. Vértételre is jártam anyuval sokáig, ami után – ha hősiezen túléltem az ujszurit – apró ajándékokat kaptam fájdalomdíjul.

Sok év távlatából visszaemlékezve számos alélásban volt részem később is, amiknek nem tulajdonítottam nagy jelentőséget. Aztán a hatodik X körül felgyorsultak az események.

Expozíció /2017. december 2./

Egy buszos kirándulás alkalmával jóízűen elfogyasztott vajjas zsemelével kezdődött. Már a visszaút alatt éreztem, hogy émelygek. Aznap éjjel hányingerre ébredtem, de nem jutottam ki a fürdőszobáig. Arra eszméltem, hogy nagyon hideg van: a konyha kövén hevertem, körülöttem vér, bevartam a fejemet. Feltápáskodtam, leragasztottam a sebet és jó háziasszony módjára eltüntettem a nyomokat. Másnap kiderült, a seb a homlokomon ellátást igényel, össze kell varrni. Irány a baleseti sebészet: tetanusz, varrás, kötözés, háló a fejemre, na, jól nézek ki! És ezzel úszni sem lehet! Így történt, hogy pár nappal a szarvasi hosszútávúszó esemény előtt elintéztem magamat.

A pozitívum viszont az, hogy teljes értékű hossz-számlálóként tanúja és részese lehettem szeretett bátyám 24 óra alatt megtett legnagyobb teljesítményének, amely 64 kilométer!

Nos, nem nyújthattam valami felemelő látványt, az eseményről írt beszámolómban így fogalmaztam:

„...én pedig szó szerint fejre estem. Úgy nézek ki, mint akinek behúztak egy jókorát, friss sebbel a homlokomon. Később a helyi sajtóban ezt úgy kommentálják, hogy szemműtétem miatt nem szállhattam vízre.

Máskor szervezőnek néznek (nagyon szigorúan nézhetek ki orromra tolt szemüveggel, összetört képpel, tollal, mappával a kezemben) és jelentkezni akarnak a versenyre.”

Mindketten kissé viharverten 64 km teljesítése / könyvelése után

Bonyodalom /2018. augusztus 10./

Valami ismét nem stimmelt: útban hazafelé émelyegtem, ami egyre fokozódott. A villamoson ülve azon fohászkodtam, hogy időben hazaérjek, de csak a megállóig jutottam. A lépcső még megvan, aztán elsötétül a kép. Arra eszméltem, hogy a földön fekszem, a ruhám csurom víz, mi a fene? És egy barátságos mentős pofozgat és szólongat kedvesen. Kit értesítsenek? És itt kezdődnek az én szürreális válaszaim. Sajnos telefonom nincs, mert a töltőjét elhagytam (pont a gyulai versenyen, a szálláson!) Nem lett meg, de szerezni se tudtunk hasonlót, mert ilyen bunkofonja már senkinek sincs! Egyetlen telefonszámot sem tudok fejből a sajátomon kívül, viszont itt lakom a sarkon, arra lehetne-e fordulni? Örült szerencsém, hogy a mentős beszámíthatónak minősített és házhoz szállított. Miután megrángatta a húzós csengőt, hamarosan megjelent az ablakban az én gyanútlan férjem – a kánikulára tekintettel egy szál gatyában – és derűs mosollyal kinézett az ablakon. Én a mentőből integettem neki a hordágyról, a mentős, akit, mint kiderült, tanított valamikor, magyarázta a helyzetet a tanár úrnak, ennek ellenére eltelt néhány perc, mire eljutott a tudatáig, hogy ez a bizarr helyzet maga a valóság. Ilyen gyors öltözködést még nem láttam tőle! Néhány másodperc múlva ott ült mellettem. De jó, megmenekültem!

Kibontakozás /2018. szeptember 11-18./

Persze ekkor még nem tudtam, hogy az éjszakát a klinikán töltöm kétségek között, egy szál nyári ruhában, ami azért volt vizes, mert a járókelők jó szándékból rám locsolták az összes

vizet, ami a flakonomban volt. Próbáltak magamhoz téríteni. A már ismert menetrend következik: baleseti sebészet, kikérdezés, sebvarrás, kötözés, háló a fejemre. A mentős segédlet mellett valamivel gyorsabban haladok, viszont nem engednek haza, irány az ügyelet. Fekszem a csuromvizes nyári ruhámban, a karomon vérnyomásmérő és még a WC-re sem engednek ki. A vérnyomásmérő szabályos időközönként pumpál, aludni nem tudok. A fejemre húzott háló tekintélyt parancsol, úgy nézek ki, mint egy török aga (kellően csálén áll, de ezzel csak később szembesülök).

Aztán lassan belenyugszom, hogy ebből hazamenetel már nem lesz, aznap biztos nem, de talán másnap, harmadnap. Egy bő hét lesz belőle mindenféle vizsgálat, sanda gyanúkkal, végül a „fojtogató” vizsgálat teszi fel az i-re a pontot, amely egy sereg külföldi hallgató előtt zajlik és kasszasiker, végre kiderül a bajom és tankönyvbe illő módon produkálom a tüneteket (szerencsére magamat nem láttam, sőt nem is tudtam magamról,

mivel ismét elaléltam, de ez most helyénvaló ájulás volt!). Mindenki extázisban van, valószínűleg ritkán van ilyen tankönyvi produkció. Az orvos diadalmasan néz rám, majdnem megpuszil örömeiben. A hallgatók úgy néznek rám, mint valami csodalényre, és úgy bánnak velem, mint a hímestojással, miközben visszakísérnek az osztályra, pedig kutya bajom. De az, hogy pacemakert kapok, fejbe vág. Te jó ég! Egyáltalán minek az nekem? A diagnózis: carotis sinus hyperaesthesia. Vagyis a nyaki verőérben lévő receptorok túlérzékenysége, ami miatt már enyhe ingerlésre vészhelyzetet érzékelnek, védekezésük csökken a pulzus, esik a vérnyomás és a páciens elájul.

Az időzítés ismét mesteri: másnap lett volna a másik kedvenc hosszútávú úszó esemény, a nosztalgikus hangulatú kis nagykállói strandon, amely egyértelműen ugrott. Ebből most már rendszer lesz, hogy a számomra kedves rendezvények előtt fejre esem?

Tetőpont /2018. szeptember 13./

Szép lassan elfogadom, hogy nincs más választásom és megértem, miért szükséges ez a műtét. Belenyugszom az elkerülhetetlenbe, mindenre elszántan és az alkalomnak megfelelő ruházatban (hátral kötös köpeny, fejen mütös sapka) sétálok be a műtőbe. Hamarosan egy szál semmiben fekszem kiterítve, műszerekkel felékszerelve. Sokan vannak körülöttem, szerencsére belőlem már nem sok látszik és én sem látok, mert tetőtől talpig letakarnak. A műanyag sátor alatt szuszogva várom a sorsomat, most már minden mindegy, védekezni nem tudok, jöjjön, aminek jönnie kell...Tetszik izgulni? Kicsit, válaszolom és tudom hogy az egekben van a vérnyomásom, de már csöpög belém valami, amitől helyreállnak az értékek. X doktornő fogja műteni, hallom az orvos hangját és egy pillanatra megijedek, de aztán az unokahúgomra gondolok, ő is nem régóta műt és nagyszerű kis doktornő és valahogy csak el kell kezdeni, különben is itt van mellette a nagyon szimpatikus doktor úr, aki szintén fiatal, de profi és mindent elmagyarázott előtte és a műtét közben is magyaráz és kommentál és dicsér és biztat. Minden megy a maga útján, hajigálják a műszereket a hasamra, poénkodnak, mint a filmekben, néha megkérdezik, jól vagyok-e, kapok-e levegőt. Minden rendben, egyszer csak vége lesz. Száguld velem a tolókosci vissza a kórterembe, jó sok kanyart teszünk meg, csak egyszer tolnak neki a falnak. Homokzsák a vállamra, egy gyors telefon haza, aztán végre egy kis nyugi, lehet pihenni, a homokzsák miatt csak hanyatt fekvé, hát, ebből alvás nem lesz. Nem baj, túl vagyok rajta, holnap mehetek haza!

Megoldás

Mikor sor került a műtét előtti megbeszélésre, két kérdésem volt. Az egyik az, hogy el tudok-e menni 3 héttel a műtét után a fiam esküvőjére. A másik, hogy lehet-e ezzel az eszközzel sportolni? Mindkettőre a megnyugtató igen választ kaptam. És úszni? Azt is lehet vele? Igen, minden sportot lehet vele üzni. És beázni sem fog.

Az esküvő azon kevés napok egyike, mikor minden kerek: hihetetlen derüt és boldogságot érzek, a nap hétágra süt, pedig október eleje van, és minden úgy zajlik, ahogy a gyerekek megálmodták.

A decemberi szarvasi Luca napi 24 órás úszáson 2019-ben sikerül végrehajtani eddigi legnagyobb tervemet: 39 km-t úszom. Ez a teljesítmény nem a sajátom: fentről segítenek, mint az összes többi „nagy” úzás alkalmával. Ezúttal nyáron elhunyt társunk és barátunk, Bihari Árpi tervbe vett életkori úzását teljesítem – az ő segítségével, helyette.

Azóta is jól működik a kütyü. És csak egyszer kerültem ájuláshoz közeli állapotba: az említett szarvasi úzás „közepén”. Szerencsére ott volt az én nagy és erős bátyám, aki átsegített a holtpontra. Csak pár percig tartott, és amikor jobban lettem, rögtön tudtam, hogy sikerülni fog, sikerülnie kell, mert mindig van segítóm, a parton és a parton túlról is.

Jól működik a kütyü. És még egyszer sem ázott be.